

DOCHTER VAN HET BOS · 1

ULRIKA LAGERLÖF

ROMAN

Bloeitijd

1938: In de Noord-Zweedse
wildernis vindt Siv de liefde die
haar wereld op zijn kop zet.
80 jaar later ontdekt haar
kleindochter haar grote
geheim...

Ulrika Lagerlöf

Bloeitijd

Vertaald door Yvonne Luijten – Van de Straat

Uitgeverij Mozaïek – Utrecht

Vertaling: Yvonne Luijten - Van de Straat
Ontwerp omslag: Bij Barbara
Lay-out binnenwerk: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 239 6280 9
ISBN 978 90 239 6281 6 (e-book)
ISBN 978 90 239 6282 3 (audiobook)
NUR 302
www.uitgeverijmozaiek.nl

Oorspronkelijk uitgegeven door Romanus & Selling Bokförlag,
Stockholm, Zweden, onder de titel *Hjortonmyren*.

© Ulrika Lagerlöf 2024, by Agreement with Grand Agency

© 2025 Uitgeverij Mozaïek, Utrecht

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan.
Uitgeverij Mozaïek vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en
verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie
van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier
waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Proloog

April 1933

De korrelige sneeuw is nat onder haar voeten en spat tegen haar benen tijdens het rennen. Maar dat geeft niets. Siv rent stug door, ze heeft hier maanden op gewacht. Het rinkelende geluid van de grote, koperen bel wordt megedragen door de wind. Eerst was het slechts vaag hoorbaar, zo zwak en zacht dat ze dacht dat ze het zich inbeeldde. Toen nam het in kracht toe en verspreidde het zich over de akkers onderaan het huis. In haar ooghoek ziet ze de blik van haar moeder Edith, die ook heeft staan luisteren en zich voorbereidt op zijn komst.

De akkers om haar heen zijn nog wit, maar bovenaan de zuidelijke helling zijn bruine stroken zichtbaar, die met de dag groter worden. Het is april, paasweekend en de zon is warm, maar hier in het binnenland van Västerbotten is de lente nog maar net begonnen. Terwijl ze over de met sneeuw bedekte dorpsweg rent, danst het gerinkel om haar heen en haar hart maakt een sprongetje. Eindelijk komt hij thuis.

Ze haast zich de bocht om en dan ziet ze hem, het paard en de slee. Haar vader Gustav trekt aan de teugels, praat sussend tegen de oude merrie en stapt af. Zijn baard is lang, zijn handen nog ruwer dan toen hij vertrok. Ze omhelst hem en herinnert zich hoe hij haar vroeger altijd de lucht in tilde en dat zij dan zo hard moest lachen. Zowel van de kriebels in haar buik als van blijdschap dat hij eindelijk weer thuis was.

Het bos pakt hun vader elk jaar rond Kerst van hen af, om hem vervolgens rond Pasen weer terug te geven. Dat is haar hele leven al zo geweest. Inmiddels is ze niet zo jong meer,

hoewel ze voortdurend wenst dat ze dat wel was. Haar vader laat zijn greep verslappen, houdt haar een stukje van zich af en kijkt haar in de ogen.

‘Wat ben jij gegroeid terwijl ik weg was. Je bent geen kind meer, Siv.’

Ze geeft geen antwoord, slaat haar ogen neer. Haar blik valt op haar slungelige figuur onder de jurk die in de loop van het voorjaar te kort is geworden. Ze denkt bij zichzelf dat ze heus nog wel een kind is. Dat ze zich, met haar dertien jaar, allesbehalve volwassen voelt. Ze kijkt weer op om koppig te protesteren, maar houdt zich in. Ze beseft ineens dat er iets in zijn blik is veranderd. De schittering die altijd in zijn ogen speelde is weg. Zijn grijze ogen zijn mat geworden. Er is hem iets ontnomen, maar ze weet niet wat.

‘Wat is er, papa? Je ziet er verdrietig uit.’

Zijn mondhoeken gaan iets omhoog, maar zijn ogen doen niet mee.

‘Maak je maar geen zorgen, Siv. Het komt wel goed.’

Hij begeleidt het paard met zijn ene hand en houdt Sivs hand in zijn andere. Zo wandelen ze langzaam naar huis. Het witte huis bovenaan het dorp, aan de rand van het bos. Ze merkt dat hij licht hinkt terwijl ze de binnenplaats naderen met de schuur en het bakhuisje en vervolgens het woonhuis dat Siv altijd statig voorkomt met zijn twee verdiepingen en lichtgekleurde houten gevel. Haar moeder staat op de trap op hen te wachten, haar buik is groot en rond. Ze is zes maanden zwanger en bijna altijd moe.

’s Avonds als haar jongere broertjes en zusje op de keukenbank in slaap zijn gevallen, en Siv nog wakker ligt in haar kamer, hoort ze hun gedempte stemmen aan de keukentafel.

‘Wat zeg je nou? Is er een boom op je gevallen?’

De stem van haar moeder klinkt gesmoord, alsof ze haar hand voor haar mond houdt. Er komt geen antwoord, maar ze begrijpt dat haar vader waarschijnlijk knikt of de vraag op een andere manier bevestigt.

‘En nu dan?’

Er valt een stilte. Dan antwoordt hij zacht: ‘We zullen zien. Misschien wordt het wel beter. Ik weet niet hoe we het moeten redden als ik niet meer in het bos kan werken.’

Hij zwijgt even, neemt misschien een slok koffie of kijkt uit het raam zoals hij meestal doet als hij ergens over nadenkt. Dan gaat hij verder.

‘Siv is natuurlijk bijna klaar met school, het wordt hoog tijd dat zij aan het werk gaat.’

Haar moeder is lang stil. Dan zegt ze zachtjes, zo zacht dat Siv het niet zou moeten kunnen horen, maar ze houdt haar adem in en verstaat elk woord.

‘Je weet dat ze hoopt dat ze verder mag leren.’

Haar vader broemt zachtjes.

‘Waarom zou ze dat doen? Zodra ze een vent heeft gevonden, blijft ze toch thuis.’

‘Ze zegt dat ze lerares wil worden.’

‘Je weet dat dat niet gaat. We hebben er het geld niet voor.’

Er daalt een stilte over de keuken.

In haar slaapkamer drukt Siv het boek dat ze aan het lezen was tegen haar borst, een versleten exemplaar van Gösta Berling. Ze houdt het stevig vast, voelt een scherpe hoek tegen haar borstkas en duwt hem nog harder tegen zich aan, zodat het zo veel mogelijk pijn doet. Pas dan voelt ze zich beter.

Deel 1

Op oneigenlijke grond

Mei 1937

Siv kijkt naar het eelt op de binnenkant van haar hand en strijkt langzaam met haar wijsvinger over de ruwe plekken. Dan gaat ze met haar hand naar haar nek, legt hem op haar pijnlijke spieren en drukt er hard op om ze los te maken. De zon laat de natte dorpsweg glanzen. De vorst trekt nu snel uit de grond en aan de rand van de sloot staat een wilg versierd met pluizige, grijze katjes. Siv blijft staan, strijkt met een vinger over het zachte oppervlak, trekt er eentje los en aait ermee over haar wang.

Haar hele lichaam doet zeer van de grote schoonmaak bij familie Andersson. Maar ze is er inmiddels aan gewend. Ze werkt nu al bijna vier jaar als dienstmeisje. Ze maakt haar hoofddoek los, legt haar hoofd in haar nek en sluit haar ogen. Ze voelt de vermoeidheid en weet dat ze enkel dit korte moment voor zichzelf heeft, daarna moet ze thuis weer aan de slag. Het avondeten voorbereiden en voor haar jongere broertjes en zusje zorgen. Anton en Gerda helpen met hun leesoeffeningen, hun kleren controleren en wassen zodat ze morgen keurig schoon naar school kunnen. Rune bezighouden die bijna vier jaar en een echte wildebras is. Ook de zware klusjes, zoals hout naar binnen tillen, moet zij doen nu haar vader zijn rug zo veel mogelijk rust moet geven.

Maar dat is niet het ergste. Het ergste is als zij morgenochtend, net als alle schoolochtenden, Anton en Gerda in het ochtendlicht weg zal zien lopen. De schuin vallende stralen van de lentezon die Gerda's lange vlechten doen glinsteren en het hele dorp in een zachte gloed hullen. Elke morgen voelt ze dezelfde knoop

in haar maag, omdat ze zelf niet meer mag. Omdat zij niet thuis-
hoort op school. Omdat die tijd voor altijd voorbij is voor haar.

Haar vader Gustav is weer thuis na een winter werken in het bos en erg nors en chagrijnig. Het was een zware winter en hij moest het seizoen vroegtijdig afbreken omdat hij te veel last had van zijn rug. Sivs moeder Edith besteedt elke vrije minuut aan het naaien, repareren en hergebruiken van kleren om zo lang mogelijk met het geld te kunnen doen.

Vanbinnen borrelt en kookt het bij Siv. Ze is zeventien jaar en wil gewoon vrij zijn, maar in plaats daarvan zit ze gevangen tussen haar huis en de welvarende boerderij van de familie Andersson. Bij de familie Andersson thuis loopt mevrouw zelfs op gewone doordeweekse dagen op haar nette schoenen, en de kinderen gaan naar de middelbare school in Skellefteå. Toch is Siv er niet graag. Het is er op de een of andere manier koud, en op elke vlek die ze mist moet ze dubbel zo hard boenen terwijl mevrouw Andersson haar in de gaten houdt. Het is een huis dat niet als een thuis aanvoelt.

Als ze de modder van haar laarsjes heeft geveegd en de keuken instapt, ziet ze haar vader op de keukenbank zitten met een opengeslagen boekje voor zich. Siv blijft staan, verrast om hem überhaupt iets te zien lezen.

‘Kom eens, Siv.’

Hij klopt naast zich op de bank. Ze wurmt zich achter de grote uitklapbare tafel en gaat naast hem zitten. Ze spiekt over zijn brede onderarm en vraagt zich af wat hij zou zitten lezen.

‘Wat zou je ervan vinden om in het bos te gaan werken?’

‘In het bos? Als houthakker?’

‘Nee, goeie genade!’

Haar vader lacht bulderend, een aanstekelijke lach die ze tegenwoordig nog maar weinig hoort. Siv grinnikt ook, en het geborrel in haar binnenste wordt iets minder.

‘Nee, als kok bedoel ik.’

Siv stopt met lachen en kijkt hem vragend aan. Ze heeft geen idee wat een houthakkerskok doet, behalve dan dat het wel met koken te maken moet hebben.

De organiserende hand van een vrouw, staat er in gedrukte letters op het dunne boekje. Het lijkt een soort reclamefolder te zijn.

‘Het wordt erg goed betaald. Een stuk meer dan je als dienstmeid krijgt.’

‘Dat klinkt wel goed,’ zegt ze voorzichtig.

‘Je bent natuurlijk wel een tijdje weg, dus je hebt er wel wat meer te doen. Maar daarna kom je weer thuis, net als ik altijd.’

‘Wat bedoel je? Weg van huis?’

‘Je zou dan natuurlijk in het bos verblijven, in de houthakkershut. Na Kerst vertrekken en met Pasen weer terugkomen. Soms kan je in het weekend natuurlijk wel even naar huis toe, maar niet altijd.’

Ze staart hem aan terwijl de woorden langzaam tot haar doordringen. Ze hoort dat hij doorgaat met praten, dat hij meer woorden achter elkaar zegt dan hij in lange tijd heeft gedaan. Haar altijd zo zwijgzame vader, altijd zo kort van stof, met zo veel wat niet wordt gezegd. Nu blijft hij ineens maar praten, terwijl ze niet goed kan registreren wat hij allemaal zegt.

‘Maar wat heeft ze daar te zoeken? Is het wel veilig voor een jongedame als Siv, zo alleen met al die mannen?’

Haar moeder Edith is de keuken binnengekomen, bij het fornuis gaan staan en kijkt hen nu allebei aan.

‘Het zijn fatsoenlijke mensen,’ zegt haar vader knorrig. De frons die hij tegenwoordig bijna standaard tussen zijn wenkbrauwen heeft is weer terug.

‘Maar wat zullen de mensen wel niet denken?’

Haar moeder is zachter gaan praten. Ze kijkt door het raam richting het lagergelegen dorp en de kerk.

‘Ik kan je garanderen dat die mannen nooit handtastelijk zouden worden of iets ongepast zouden doen. En anders krijgen ze met mij te maken,’ gromt haar vader en richt zich dan weer tot Siv.

‘Dit is een fantastische mogelijkheid. Holger kwam het aan de deur vertellen, hij zei dat ze hadden besloten om een kokkin aan te nemen voor het volgende houthakkersseizoen. Ze waren bij een informatiebijeenkomst geweest met hun bosbouwinspecteur die zei dat alle houthakkersploegen van tien man of meer voor volgend jaar een kokkin aangenomen moeten hebben. Dus ze vroegen zich af of jij misschien geïnteresseerd zou zijn. Ik heb al ja gezegd.’

Alleen de laatste vijf woorden blijven echt hangen. Siv kijkt hem zwijgend aan. Ze beseft dat het al beslist is. Haar moeder zucht, zet de wateremmer met een klap op de grond en beent de keuken uit. Haar vader slaat er geen acht op.

‘Dit zou een groot verschil voor ons maken, Siv,’ zegt hij glimlachend terwijl hij haar een onhandig klopje op haar knie geeft.

Hij komt zo blij en opgelucht over.

Siv knikt naar hem en staat op. En zij dacht dat alles van haar werd afgenomen toen ze met school moest stoppen om te gaan werken. Dat heeft ze toch flink mis gehad. Blijkbaar kon het nog een stukje erger. Terwijl de tranen achter haar oogleden branden, gaat ze haar slaapkamer in om zich te herpakken voor de klusjes die haar die namiddag nog te wachten staan.

Ze gaat voor de oude scheerspiegel staan die aan de muur hangt. Ze kijkt in haar eigen bruine ogen, staart zichzelf strak aan. Ze merkt dat haar handen zich vanzelf tot vuisten ballen, dat er steeds meer spanning op haar kaken komt te staan en dat de ogen waar ze recht in kijkt, naar haar eigen spiegelbeeld blijven staren terwijl de seconden voorbij tikken. Er borrelt een gil in haar op die eruit wil komen. Maar dat mag niet.

Ze heeft één keer gegild. Ze weet niet meer hoe oud ze toen was, maar het ging om iets wat ze niet wilde doen, of wat niet ging zoals ze wilde. Toen gilde ze heel hard. En kreeg ze een flinke oorvijg van haar vader. Toen was ze stil, en daarna heeft ze nooit meer zo gegild.

Ze ademt snel en hevig, voelt hoe de gil langzaam en onwil-

lig terug naar beneden zakt. Uiteindelijk laat ze haar handen verslappen, haar kaken ontspannen en haar ogen hun blik van die in de spiegel losmaken. Een paar laatste beverige ademhalingen en dan is het voorbij.

Ze gaat heel dichtbij de spiegel staan en kijkt naar haar eigen lichaam. Ze strijkt met haar hand over haar middel, voelt de zachte ronding van haar heupen onder de ruwe stof van de rok. Vrouw of kind? Ze weet het zelf niet goed. Maar ze heeft gezien hoe meneer Andersson haar soms nakijkt. Op een soort begerige manier.

Haar dikke lichtbruine haar hangt in een lange vlecht op haar rug. Ze draait haar hoofd een beetje, ziet haar rechte neus van opzij. Ze snuift en haalt snel een hand langs haar neus om wat snot weg te vegen dat richting haar bovenlip was gelopen. Ze kijkt nog een keer. Jawel, ze ziet er best leuk uit. Maar wel op een alledaagse manier. Helemaal niet zoals die elegante dames in de weekbladen waar ze bij de familie Andersson wel eens in bladert. Maar ze ziet er toch best goed uit.

Ze gaat met haar hand langs haar vlecht. Dan neemt ze een besluit. Met snelle passen loopt ze naar de keuken om de schaar te pakken. Ze gaat weer voor de spiegel staan en knipt vlug de lange, dikke vlecht bij haar nek af. Het ongelijke haar valt los langs haar kin en de lange vlecht bungelt in haar hand. Siv lacht naar zichzelf in de spiegel. Dat voelt beter. Haar moeder zal woedend zijn als ze erachter komt. Toch zal ze haar helpen om het kapsel bij te knippen, daar is Siv zeker van. En nu ze haar gaan dwingen om in een boshut te werken, zal het toch praktischer zijn met kort haar, dat zal zelfs haar moeder moeten toegeven.

Januari 1938

Siv staat op het voorportaal en luistert aandachtig of ze het gerinkel van de koperen bel van de slee al kan horen. Ze moet denken aan de ontelbare keren dat ze hier heeft staan luisteren. Toen de lentezon de velden begon op te warmen, toen ze wachtte tot haar vader thuis zou komen uit het bos. Hoe erg ze daarnaar had uitgekeken. Nu heeft ze pijn in haar buik van de spanning. Nu betekent het gerinkel niet langer dat haar vader thuiskomt, maar dat ze zelf moet vertrekken.

De kou is aanhoudend en zo intens dat ijsbloemen op de ruiten ontstaan en de haartjes in haar neus plakkerig worden van de vorst bij elke ademdeug. Vanaf het voorportaal heeft ze uitzicht op de andere boerderijen van het dorp, waar rook opstijgt uit schoorstenen en mesthopen. Aan de bosrand tekent zich een zwakke paarse streep af, een eerste aanwijzing dat de zon over een uurtje op zal komen. Maar vooralsnog is het donker, hoewel het ontbijt binnen al achter de rug is en haar broertje en zusje straks naar de dorpsschool zullen wandelen. Maar Siv niet. Zij gaat weg.

Ze houdt haar koffer stevig vast. Ze weet dat de inhoud iets slordiger opgevouwen is dan gisterenmiddag. Een gevolg van haar plotselinge uitbarsting 's avonds, toen ze alles op haar slaapkamervloer had gekieperd, rondgesmeten en bijna kapot had getrokken, voordat ze zichzelf wist te beheersen en alles er weer terug in stopte. Gelukkig hadden haar ouders niets gemerkt.

Haar vader komt de heuvel op met het paard en de slee en ze weet dat het zover is. Dat het onomkeerbaar is. Ze gaat nu echt vertrekken.

Haar moeder omhelst haar stevig maar kort – altijd even doelmatig. Siv kijkt haar aan, bedenkt dat haar moeder meer weet dan ze laat merken. Dat ze Siv door en door kent, wat altijd zo is geweest, maar dat ze bewust zwijgt. Opgesloten achter alle verplichtingen en verwachtingen en de onmogelijkheid om hier je dromen waar te maken. De noodzaak staat voorop, en de marges zijn meestal zo klein dat er nauwelijks ruimte overblijft voor iets anders.

Siv klimt op de slee en legt de dikke pels over haar knieën. Ze stopt haar handen onder de rand om ze tegen de bijtende kou te beschermen. Ze draait zich om en ziet de geelverlichte ramen van het huis steeds kleiner worden. Ze is nog nooit eerder van huis geweest, heeft nog nooit ergens anders geslapen. Haar maag is helemaal van slag.

Ze reizen in westelijke richting, verder weg van de kust, het binnenland in. De diepe bossen omringen haar stil en somber. Ze sluit haar ogen en dommelt even in. Als ze weer wakker wordt, wordt ze verblind door de zon. Ze gaat rechtop zitten, beweegt haar koude vingers in haar wanten en kijkt om zich heen. De lage winterzon, die slechts enkele uren boven de horizon uit komt voordat ze het opgeeft en weer uit zicht verdwijnt, heeft zich in de verte moeizaam boven enkele bomen geworsteld. Voor hen strekt zich een grote vlakke uit waar de bleke winterzon haar licht werpt over kleine, schriële sparrenboompjes. Alle grote bomen zijn verdwenen. Er zijn boomstronken en afgehakke takken onder de sneeuw zichtbaar.

‘Hier heeft mijn houthakkersploeg vorige winter gewerkt. Ik heb het hout hier weggesleept,’ zegt haar vader en hij kijkt haar aan.

‘De bosbouw is de toekomst, weet je.’

Ze hoort de trots in zijn stem, dat hij deel uitmaakt van

deze moderne toekomst. Ze knikt en probeert naar hem te glimlachen, maar het is niet meer dan een grimas.

Ze rijden verder en Siv begint zich net af te vragen of ze op weg zijn naar het einde van de wereld, als het bos minder dicht begint te worden. Ze kijkt haar vader vragend aan en hij knikt.

‘We komen in de buurt,’ zegt hij.

Siv had gewild dat het niet zo was. Dat ze nooit op hun bestemming zouden aankomen, maar samen zo door konden blijven rijden. Door het mooie stille winterlandschap, een reis zonder doel. Om daarna terug naar huis te keren.

Dan ziet ze rook in de verte. Een klein gebouw groeit van een zwarte stip uit tot een herkenbare vorm in het witte vorstlandschap. Er klinkt geroep door het bos, gehak en gekraak van bomen die worden geveld.

Het is een lage, oude houthakkershut met kleine ramen aan de zijkant. Er is een stal tegenaan gebouwd, en aan de andere kant een voorraadruimte. Op het kleine erf staan een voorraadschuurtje en een houthok. Haar vader brengt het paard tot stilstand en ze stappen af. Siv kijkt om zich heen terwijl ze krampachtig haar koffer vasthoudt. De toekomst lijkt hier nog ver weg – een primitievere plek kan ze zich bijna niet voorstellen.

Paardenuitwerpselen hebben de aangestampte sneeuw voor de hut geelbruin gekleurd. De grond rond het hakblok schuin voor de deur ligt vol houtspaanders. Ze vormen een onregelmatig patroon vermengd met resten van hooi waar de paarden op hebben staan kauwen terwijl ze werden opgetuigd voor vertrek. Er komt rook uit de schoorsteen en er staat een rij brede ski's tegen de buitenmuur.

De man die opendoet is groot en onbeholpen. Hij is in de dertig en heeft de grootste handen die Siv ooit heeft gezien. Zijn ruwe stoppels zijn roodblond.

Hij schudt haar vader hartelijk de hand en kijkt vervolgens naar Siv.

‘De anderen zijn in het bos, maar ik ben hier gebleven om u te laten zien waar u zal verblijven.’

Ze knikt en doet een paar voorzichtige stappen naar binnen, bukkend in de lage deuropening. Er komt haar een door-dringende geur tegemoet van oud zweet en braadvet. Dunne slierten kookdamp zweven als mistflarden voor de beslagen ramen. In het midden bevindt zich de stookplaats met een nieuw houtfornuis. Langs de muren staan stapelbedden en in de ruimte naast het fornuis staat een grote, robuuste tafel met bankjes. Het past allemaal maar net.

Ze draait zich halverwege om en kijkt naar haar vader die nog buiten staat.

‘Ik ga even Holger gedag zeggen, maar daarna ga ik op huis aan. Tot ziens dan maar, Siv. Het komt wel goed hier.’

Ze knikt kort, maar het lukt haar niet om iets terug te zeggen door de dikke brok in haar keel. Dan doet ze snel een stap naar buiten en omhelst hem stevig. Hij klopt haar ongemakkelijk op de rug.

‘Tot in het voorjaar,’ zegt hij.

Wanneer ze voor de tweede keer de hut instapt en rondkijkt, voelt ze hoe alles in elkaar stort. Is dit nu haar toekomst? Is dit alles wat ervan is geworden? Dit smerige rattenhol. Er branden tranen van woede achter haar oogleden.

De man die de deur opendeed staat te wachten tot ze verder de boshut in komt. Ze kijkt naar zijn vieze kleren, ruikt de geur van opeengepakte mensen en zwaar werk, en klemt haar kaken stevig op elkaar. Nooit, denkt ze. Ik zal nooit zoals jullie worden. Ik doe dit omdat ik een gevangene ben, niet uit vrije wil.

Dan tilt ze haar koffer op en loopt naar hem toe, bij de lange tafel met houten banken.

‘Nou, we hebben aangeschaft wat er in het boek stond.’

Ze kijkt naar hem en vervolgens om zich heen om erachter te komen over welk boek hij het heeft.

‘Dit.’

Hij draait zich haastig om. Zijn enorme gestalte is bijna te groot voor de krappe ruimte tussen het fornuis en de banken. Naast hem op tafel ligt een dun boekje dat hij, bijna eerbiedig, oppakt en aan haar overhandigt.

Kookinstructies voor boshutten in 1938, staat erop.

Ze pakt het boekje aan en staart er uitdrukkeloos naar.

‘Er staan vijf bussen melk, acht kilo boter en een ton met haring in de voorraadruimte hiernaast, waar het niet al te koud is. Er liggen ook bonen, aardappels, kool en wortels. Verder hangen er een varken en een half rund in de andere voorraadschuur, waar het wel koud is. We hebben water gehaald en er is meer hout, mocht dat nodig zijn.’

Ze knikt maar wat, heeft geen idee wat er allemaal van haar verwacht wordt.

‘Dat bed met het gordijn is voor u, dan heeft u een beetje privacy,’ zegt hij een beetje gegeneerd.

Ze volgt zijn blik naar een stapelbed dat een beetje apart in de hoek staat. Het bovenste bed is onopgemaakt en wordt zo te zien gebruikt als opbergruimte. Voor het onderste bed hangt een rafelig gordijn.

‘Dus ja. Ik zal u wel even... met rust laten. Ik ga nu het bos in.’

Ze stond verdwaasd naar het boek te staren, maar richt nu haar blik op hem en knikt nogmaals afwezig.

‘We zijn verderop aan het werk, dus iedereen heeft middagen mee en we komen terug als het donker begint te worden, rond drie uur. Dus het zou fijn zijn als het avondeten dan klaar is,’ gaat hij verder, onrustig heen en weer bewegend.

Dan is het stil. Siv voelt zich overweldigd. Ze kijkt om zich heen, naar het houtfornuis en de emmers water, het gordijn rond haar bed. Naar de stapelbedden langs de muren, de tafel en de banken, de vuile en afgeleefde houten vloer. Het is zo

benauwd dat ze nauwelijks adem kan halen.

De man draait zich om en loopt naar de deur.

‘Als er iets is, hoeft u het maar te vragen. Ik ben John. John Marklund.’

‘Indrukwekkend hoe Ulrika Lagerlöf vrouwelijke verlangens in beeld brengt.’ – VÄSTERBOTTENS-KURIREN/SWE

1938.

Siv wordt door haar ouders naar de bossen van Västerbotten in het Noorden van Zweden gestuurd om als kok te werken in een afgelegen houthakkershut, waar ze moet koken en schoonmaken voor tien mannen. Wanneer ze rendierherder Nila ontmoet, verandert alles – een onverwachte liefde ontwaakt, midden in de stilte van het woud.

2022.

Eva werkt voor een bosbouwbedrijf en gaat aan de slag in Västerbotten, het gebied waar ze opgroeide, om protesten tegen de houtkap te sussen. Terwijl het conflict oplaait en ze haar jeugdliefde opnieuw ontmoet, ontdekt ze het verborgen verleden van haar familie – en het verzwegen verhaal van haar grootmoeder Siv.

Bloeitijd is het indringende eerste deel van de trilogie *Dochter van het bos*, waarin een sterke vrouw, familiegeheimen en de Zweedse natuur centraal staan. Geïnspireerd op Lagerlöfs eigen familiegeschiedenis en op de vergeten vrouwen die werkten in de bossen van het noorden.

Ulrika Lagerlöf werkt in de communicatie binnen de bosbouw. *Bloeitijd* werd omarmd door de Zweedse lezers en gaat verschijnen in zeven talen.

